

Kenneth Patchen

ΔΥΟ ΜΥΘΟΙ

ΤΑ ΠΕΡΠΑΤΗΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Ένα δέντρο βλασταίνει στην άκρη ενός μεγάλου δρόμου. Περνούν αιώνες και τους διαδέχονται μιά μέρα δύο χαρούμενα παιδιά που οδηγούν ένα φανταχτερό, χρώμα του κουταλιού, πουλί — στο άτλαζένιο του πέλιμα, που βλεφαρίζει είναι ζωγραφισμένοι απέραντοι σωροί από πρόσωπα.

Ίσως οι γελωτοποιοί ξανά. Αυτό το άλλος είδος των αγίων. Κακόμοιρα μπιχλιμπιδία μιάς πέρα για πέρα σύντομης αιωνιότητας.

Και μεγαλώνουν τα παιδιά, απ' τη δική τους λύπη σε μιάν άλλη πολύ πιό σταχτιά. Ένω τα φτερά, το ένα μετά το άλλο, φανταχτερά στροβιλίζονται κατά το χῶμα και πεθαίνουν. Και πάντα μένει μονάχα το δέντρο γι' ανάμνηση, λησμονημένο όμως κι αυτό σε μιά πλημμύρα προσώπων που σπεύδουν βιαστικά για πουθενά.

Όσπου έρχεται ή ώρα που το δεύτερο με τη σειρά του πέφτει κι αυτό και τσακίζεται . . . τροχοί περιστρεφόμενοι ώσαν οικτιρόντα χεράκια σε ανεστραμμένο σχολικό λεωφορείο. Θρόνοι και χρόνοι συγκεντρωμένοι στην στριμωχτή άνυπαρξία.

— Στο μεταξύ, τα πρόσωπα μπορεί να μην εμφανιστούν ξανά.

Όπότε, αν αυτό είναι αλήθεια, απομένει μονάχα ο μεγάλος δρόμος. Άν και θά ήταν σφάλμα αν παραλείπαμε να πούμε πως οι δρόμοι δεν έχουν και πάρα πολλά που να τους κάνουν μεγάλους.

